

Geen schutting en in pyjama naar school

Tijden veranderen, ook op een school van 100 jaar. Tessa van Eijk is in haar wit met roze onesie in groep 7 van 't Rendal verschenen, want donderdag is chlldag en alle leerlingen komen dan in pyjama en kijken films. „Dat hadden we echt niet toen ik hier naar school ging”, zegt haar opa.

◀ **Drie generaties leerlingen van basisschool 't Rendal: Marjan van Eijk, dochter Tessa en hun vader en grootvader Jan van Lieshout.** FOTORENÉ MANDERS/DCI MEDIA

Juliët Meulendijs

Lierop

Die opa, Jan van Lieshout (66), gaat nog een stapje verder: „Als een leraar dat vroeger voor had gesteld, hadden ze gedacht dat hij niet goed bij zijn hoofd was.” Een lach volgt bij Tessa en haar moeder, Jans dochter Marjan Van Eijk-Van Lieshout (35). Drie generaties die allen op 't Rendal zaten. „Het is een halve eeuw geleden dat ik hier was”, aldus grootvader.

Door een wetswijziging in 1920 kregen voor het eerst ook onder andere katholieke basisscholen geld van het Rijk en daarom kent Lierop sinds 1921 bijzonder onderwijs.

De schoolervaringen van opa, dochter en kleindochter verschillen enorm. Toen Van Lieshout rond 1968 – „Ik weet het niet meer precies” – van school ging, huisde 't Rendal nog in De Vurherd. „De rechterkant was de jongensschool, de linker de meisjesschool. Er stond een grote schutting tussen die twee in. Daar kwam je echt niet doorheen.” Tessa kan zich er niks bij voorstellen. „Dan had ik

nu een hele kleine klas gehad.” „Meester Jan van de Mortel, die hebben wij allebei gehad, pap”, herinnert Marjan van Eijk zich plots. „Bij hem moesten we altijd het weesgegroetje zeggen voordat we begonnen met de dag.” Vader denkt even na. „Oh, dat zou kunnen. Dat weet ik niet meer, het is voor mij al een paar jaar geleden.” Tessa verbaasd: „Als dat ook zou moeten, hebben we wel heel weinig tijd. We lezen 's ochtends.”

Tik tegen je oren

Er vormt zich een grijns op Jans gezicht wanneer hij terugdenkt. „Ik moest zelfs nog met een inktpotje schrijven. Als je knoeide kreeg je een tik tegen je oren.” Dochter Marjan: „Wij schreven met vulpennen.” Hij weer: „Dat is makkelijker, dan hoef je niet te soppen.” „Wij hebben nu gewoon balpennen”, mengt Tessa zich tussenbeiden. Niet met links mogen schrijven, een tik krijgen als je inkt knoeit, ze kan zich er maar lastig iets bij voorstellen: „Ik vind het best raar. Mijn broertje schrijft met links, nu mag dat.”

De kleine schrijfwarenrevolutie is een simpel voorbeeld van hoe het onderwijs en dus ook 't Rendal veranderde. „Het was gewoon een leuke tijd, maar ook weer heel anders dan nu”, herinnert opa zich de fietstochtjes naar het huis van meester Verrijt als hij weer eens wat vergeten was. „Ik en een vriend kwamen altijd op de fiets, dus wij moesten dat doen. Als we bij hem thuis aankwamen, kregen we altijd een koekje van zijn vrouw. Dat zijn van die dingen die je niet vergeet.”

Jan van Lieshout verliet de basisschool eind jaren 60, zijn dochter in 1998 en als Tessa volgend jaar naar de middelbare school vertrekt, laat ook zij weer een veranderd Rendal achter zich. „Wie weet zit jij hier over twintig jaar met jouw kind”, zegt haar moeder. „Dan zal het wel weer helemaal anders zijn.” Wat niet veranderde is de fijne schoolervaring en dat dorpse ons-kent-ons-gevoel, zeggen alledrie, opa wordt zelfs wat filosofisch: „Wij leren op school, maar de school leert natuurlijk ook steeds door.”